

lingen 1879—80, skal jeg tillade mig at gøre nogle faa orienterende Bemærkninger. Flertallet i Udvalget var enig i, at det er Moderlandets Pligt at hævde Stats- og Rets høiheden i Kolonierne og — naar disse ikke ere i Stand til at underholde den dertil fornødne Styrke — at yde den fornødne Hjælp dertil. Med Hensyn til selve Lovfor- slagets Princip var der altsaa Enighed i Udvalgets Flertal, ja endog saa mellem Flertallet og Mindretallet. Endvidere sluttede Udvalgets Flertal sig til den da og nu igjen foreslaede Troppestyrke — thi den Forandring, der nu er foreslaaet, er overordentlig ringe — og ligeledes var det enig med Regjeringen i Op- hævelsen af de Bestemmelser i Kolonialloven, der betingede Reformens Gjennemførelse. Men medens man saaledes var enig i den militære Side af Sagen og endog saa meget stærkt fremhævede Unsikkerheden af, at der stadig stationeredes en Orlogsmand derude, saa vel af Hensyn til Kolonierne selv som ogsaa af Hensyn til den Stilling, vi indtage overfor andre Magter, yttrede der sig indenfor Udvalgets Flertal en meget reserveret Holdning overfor Spørgsmaalet om, hvor vidt dette, at Moderlandet overtog de militære Udgifter, skulde og burde betragtes som en Understøttelse, der ydedes Kolonierne. Man mente, at Forskjellen mellem de Forhold, der indvirkede paa den finansielle Status paa St. Thomas og St. Croix, var af den Betskaffenhed, at den ikke kunde maales efter den konstante Forskjel, der var mellem Troppestyrken paa de to forskjellige Steder. Enkelte Medlemmer følte sig saa betænkelige ved dette Moment, at de endog kun modvillig fulgte Flertallet — jeg siger enkelte Medlemmer; men jeg maatte maasse hellere sige et enkelt Medlem. Naar der imidlertid opnaaedes Enighed om kun at tage en Reservation paa dette Punkt, laa det i, at man erkjendte, at Regjeringen ved det finansielle Mellemregningsforhold, hvori den staar til Kolonierne, altid vil have det i sin Magt at modificere Understøttelsen i den Retning, der maa betragtes som korrekt og ønskelig. — Der var under Forhandlingerne givet Udvalget fyldige Oplysninger om Forholdene i Kolonierne. Disse Oplysninger vare af den Betskaffenhed, at Udvalget fandt, at det var en betænkelig Sag ikke at fikse sig en saadan Styrke derovre, at Derne atter nogenlunde vare værgede mod Oprør, og man erkjendte, at jo uheldigere Befolkningen var, stillet i økonomisk Retning, des større var Faren for Oprør, og des større blev Forpligtelsen for Moderlandet til at værne derimod. Det sørgelige Billede, vi nu have faaet af Tilstanden paa Derne, den

sørgelige Tilbagegang i de senere Aar, som forskjellige Omstændigheder have ført med sig, er efter min Opfattelse en Advarsel og indeholder en Opfordring til at gøre, hvad vi kunne, for at Moderlandet kan blive i Stand til at værne om Liv og Sikkerhed paa de vestindiske Øer.

Schlegel: Jeg skal tillade mig at gøre nogle faa Bemærkninger angaaende den foreliggende Sag, hvilke jeg ganske vist kunde have fremkommet med under den foregaaende Sag, da de hænge saa nøie sammen; men det forekom mig rigtigst at opsætte dem, til vi naaede denne Sag, idet de dreie sig om Kolonialloven af 27de November 1863, som der jo er stillet Forslag om at forandre. Denne Koloniallov har, som den høitærede Finantsminister nys nævnte, virket i over 20 Aar, og der kunde derfor vel nu være Anledning til at kaste et Blik tilbage paa, om den har virket heldig eller ikke. Det glædede mig nu i det sidste Foredrag, vi hørte af den høitærede Finantsminister, at høre, at det lader til, at der vil kunne komme fuldstændig Overensstemmelse mellem os, i alt Fald i Henseende til Præmisserne; om Konklusionen vil blive den samme, veed jeg endnu ikke. Kolonialloven af 27de November 1863 giver Derne i alt Væsentligt det, vi kunne kalde Selvstyre, ikke i den Forstand, hvori dette Ord sommetider misbruges, men i den Forstand, som de Herrer nok ville forstaa. Der er nu Anledning til at spørge, om det var en heldig Ide; saa længe en Lov ikke er givet, er Spørgsmaalet, om den er heldig eller ei, et Fremtidsspørgsmaal, men efter thye Mars Forløb domme vi naturligvis anderledes end den Gang. De vestindiske Øer ere ikke beboede af Folk, der paa den Maade ere knyttede til Moderlandet som de engelske Kolonier; thi med alt Hensyn til deres Sympathier for Danmark er det dog vist, at en stor Del af Befolkningen ikke er dansk, og at deres Sympathier — hvad de ved mange Leiligheder have vist, og hvad jeg for Resten slet ikke her træder frem for at bebrejde dem, da Enhver maa have sine Sympathier, hvor han vil — gaa i andre Retninger end til Danmark. Det er Udlandinge gennemgaaende, mest Engländer og Irønder, men i hvert Tilfælde Udlandinge, og kun Mindretallet er dansk. Da Kolonialloven blev givet, var det saaledes, og medens man ellers stiller som Betingelser for at kunne deltage i den lovgivende Myndighed, at Vedkommende har Indfødsret, var man nødsaget til for Vestindiens Vedkommende at gøre en Undtagelse; naar de have været der i fem Aar, er det tilstrækkeligt;